

Instrucțiuni pentru aplicarea art. 205 C.proc.fisc. – Posibilitatea de contestare – OPANAF nr. 2906/2014

Ordin nr. 2.906/2014 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

M.Of. nr. 736 din 09.10.2014

În temeiul dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările ulterioare, ale art. 205–218 și ale art. 228 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1.

Se aprobă Instrucțiunile pentru aplicarea titlului IX din [Ordonanța Guvernului nr. 92/2003](#) privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2.

Dispozițiile prezentului ordin se aplică de către organele

fiscale ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală implicate în soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale.

Art. 3.

La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă prevederile Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 236 din 24 aprilie 2013.

Art. 4.

Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,

Gelu-Ștefan Diaconu

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNI

pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

1. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 205 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*) – Posibilitatea de contestare

1.1. Orice persoană care formulează o contestație pentru lipsa

unui act administrativ fiscal trebuie să demonstreze dreptul său sau interesul legitim lezat.

1.2. Prin *lipsa actului administrativ fiscal* se înțelege nesoluționarea, în mod nejustificat, în termenul legal a unei cereri a contribuabilului pentru emiterea unui act administrativ fiscal, așa cum prevede art. 2 alin. (1) lit. i) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

1.3. Prin *organ ierarhic superior* se înțelege structura condusă de persoana care are competență de decizie față de care conducătorul organului fiscal care refuză în mod nejustificat emiterea actului administrativ fiscal se subordonează în mod direct.

1.4. În cazul deciziilor emise potrivit art. 89 din Codul de procedură fiscală, bazele de impunere se pot contesta numai prin contestarea deciziei referitoare la baza de impunere, nu și a deciziilor de impunere emise ulterior în temeiul acesteia.

2. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 206 din Codul de procedură fiscală – Forma și conținutul contestației

2.1. În situația în care contestatorul precizează că obiectul contestației îl formează actul administrativ fiscal atacat, fără însă a menționa, înăuntrul termenului acordat de organul de soluționare, cuantumul sumei totale contestate, individualizată pe feluri de impozite, taxe, datorie vamală, contribuții, precum și accesorii ale acestora, sau măsurile pe care le contestă, contestația se consideră formulată împotriva întregului act administrativ fiscal.

2.2. În situația în care contestația este formulată printr-un împuternicit al contestatorului, organele de soluționare competente vor verifica împuternicirea, iar în cazul în care contestatorul se află în procedură de insolvență/reorganizare/faliment/lichidare, contestația va purta

semnătura și ștampila administratorului special/administratorului judiciar sau a lichidatorului, după caz.

2.3. În situația în care contestația nu îndeplinește cerințele care privesc depunerea în original a împuternicirii sau în copie legalizată, semnătura, precum și ștampilarea acesteia, organele de soluționare competente vor solicita contestatorului, printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, ca în termen de 5 zile de la comunicare să îndeplinească aceste cerințe. În caz contrar, contestația va fi respinsă, fără a se mai antama fondul cauzei.

2.3.1. Contestațiile formulate de persoanele fizice vor fi însoțite de o copie a actului de identitate.

2.4. Confirmările de primire se vor anexa la dosarul cauzei.

2.5. Organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv.

2.6. Motivarea contestației se va face cu respectarea dispozițiilor privind termenul de depunere a contestațiilor, sub sancțiunea decăderii.

3. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 207 din Codul de procedură fiscală – Termenul de depunere a contestației

3.1. Contestația se depune la organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, iar la primirea contestației organul emitent al actului administrativ fiscal va întocmi dosarul contestației, precum și referatul cu propuneri de soluționare. Întocmirea dosarului contestației nu este obligatorie în situația în care, potrivit art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, organul emitent este competent pentru soluționarea contestației.

3.2. Dosarul contestației va cuprinde: contestația în

original, ce trebuie să poarte semnătura persoanei îndreptățite și amprenta ștampilei, în cazul contestatorului persoană juridică, precum și o copie de pe actul de identitate în cazul contestatorului persoană fizică, împuternicirea avocațială în original sau în copie legalizată, după caz, actul prin care se desemnează administratorul special/administratorul judiciar/ lichidatorul, actul administrativ fiscal atacat, în copie, precum și anexele acestuia, dovada comunicării actului administrativ fiscal atacat din care să reiasă data la care acesta a fost comunicat, copii ale documentelor ce au legătură cu cauza supusă soluționării, documentele depuse de contestator și sesizarea penală în copie, dacă este cazul.

3.3. În situația în care competența de soluționare nu îi aparține, organul emitent al actului atacat va înainta dosarul contestației, precum și referatul cu propuneri de soluționare organului de soluționare competent, în termen de 5 zile de la data înregistrării contestației, după verificarea îndeplinirii cerințelor procedurale.

3.4. În cazul în care contestația este depusă direct la organul competent de soluționare, acesta o va transmite organului emitent al actului atacat, în vederea constituirii dosarului contestației, a verificării condițiilor procedurale, precum și a întocmirii referatului cu propuneri de soluționare.

3.5. Referatul cu propuneri de soluționare cuprinde precizări privind îndeplinirea condițiilor de procedură, mențiuni privind sesizarea organelor de urmărire și cercetare penală, după caz, mențiuni cu privire la starea juridică a societății, precum și propuneri de soluționare a contestației, având în vedere toate argumentele contestatorului și documentele în susținere; în caz contrar, dosarul se restituie în vederea completării.

3.6. Referatul se aprobă de conducătorul organului fiscal

emitent al actului administrativ fiscal atacat.

3.7. În condițiile în care din actele dosarului cauzei nu se poate verifica respectarea termenului de depunere a contestației, iar în urma demersurilor întreprinse nu se poate face dovada datei la care contestatorul a luat cunoștință de actul administrativ fiscal atacat, inclusiv în situația în care comunicarea prin publicitate a fost viciată prin nerespectarea procedurii în materie, aceasta va fi considerată depusă în termenul legal.

În situația depunerii prin poștă a contestației, organul emitent al actului administrativ fiscal atacat este obligat să anexeze la dosarul contestației plicul prin care a fost transmisă contestația.

3.8. Dispozițiile privind termenele din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător, astfel:

a) Termenul de depunere a contestației se calculează pe zile libere, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel, neintrând în calcul nici ziua când a început, nici ziua când s-a sfârșit termenul.

De exemplu: Actul administrativ fiscal este comunicat contribuabilului în data de 29 iunie, termenul de 30 de zile începe să curgă de la data de 30 iunie și se împlinește în data de 29 iulie, astfel încât ultima zi de depunere a contestației este 30 iulie.

b) Termenul care se sfârșește într-o zi de sărbătoare legală sau când serviciul este suspendat (de exemplu, zile de repaus săptămânal) se va prelungi până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

De exemplu: În situația în care data de 30 iulie prezentată la exemplul anterior este sâmbătă, ultima zi de depunere a contestației este luni, 1 august.

c) Termenul de 3 luni prevăzut la art. 207 alin. (4) din Codul de procedură fiscală se sfârșește în ziua lunii corespunzătoare zilei de plecare.

De exemplu: Actul administrativ fiscal este comunicat contribuabilului în data de 15 ianuarie, termenul de 3 luni se sfârșește în data de 15 aprilie, astfel încât ultima zi de depunere a contestației este data de 15 aprilie.

d) Termenul care, începând la data de 29, 30 sau 31 a lunii, se sfârșește într-o lună care nu are o asemenea zi se va socoti împlinit în ultima zi a lunii, cum ar fi exemplul expus mai jos:

Actul administrativ fiscal este comunicat în data de 30 noiembrie, termenul de 3 luni se sfârșește în ultima zi a lunii februarie, respectiv 28 sau 29 februarie, reprezentând ultima zi de depunere a contestației.

3.9. Când contestatorul își majorează pretențiile, dispozițiile procedurale privind termenul de depunere a contestației se aplică corespunzător pentru diferențele contestate suplimentar.

3.10. *Prin majorare de pretenție* se înțelege diferențele de obligații fiscale contestate suplimentar, altele decât cele împotriva cărora s-a introdus inițial contestație, cu excepția accesoriilor aferente obligațiilor fiscale contestate inițial, potrivit principiului de drept accesoriul urmează principalul.

3.11. Contestația poate fi depusă în termenul de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal în situația în care actul administrativ fiscal atacat nu cuprinde unul din următoarele elemente:

- a) posibilitatea de a fi contestat;
- b) termenul de depunere a contestației;
- c) organul fiscal la care se depune contestația.

4. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 208 din Codul de procedură fiscală – Retragera contestației

4.1. Cererea de retragere trebuie să fie semnată de contestator sau de împuternicit, cu îndeplinirea aceluiași condiții de formă prevăzute la formularea și depunerea contestației. Dovada calității de împuternicit se face potrivit legii. În cazul în care contestatorul se află în procedură de insolvență/ reorganizare/faliment/lichidare, cererea de retragere a contestației va purta semnătura și ștampila administratorului special/administratorului judiciar sau a lichidatorului, după caz.

4.2. Persoanele fizice vor anexa la cererea de retragere copia actului de identitate.

4.3. Retragera contestației poate fi făcută în tot sau în parte, în situația în care cererea de retragere are ca obiect doar anumite capete de cerere din contestația inițială, despre aceasta se va face mențiune în decizia emisă în soluționarea cauzei; contestația și cererea de retragere parțială vor fi conexe, pentru o mai bună soluționare a cauzei.

4.4. După primirea cererii de retragere a contestației, organul de soluționare competent va comunica contestatorului decizia prin care ia act de renunțarea la contestație.

4.5. Decizia prin care se ia act de renunțare la contestație urmează procedura emiterii și comunicării deciziilor emise în soluționarea contestațiilor.

5. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 209 din Codul de procedură fiscală – Organul competent

5.1. Actele administrative fiscale care intră în competența de soluționare a organelor specializate prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală sunt cele prevăzute expres și limitativ de lege.

5.2. *Prin organele centrale de Inspecție/control*, prevăzute la art. 209 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură civilă, se înțelege organele care fac parte din structura centrală a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, astfel cum sunt prevăzute acestea în actul de organizare a instituției.

5.3. *Prin alte acte administrative fiscale*, prevăzute la art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, se înțelege actele administrative fiscale emise de organele fiscale competente, altele decât cele stipulate expres și limitativ la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală și pentru care competența de soluționare a contestațiilor aparține organelor fiscale emitente.

5.4. Raportul de inspecție fiscală/procesul-verbal emis de organele fiscale/vamale, după caz, nu constituie titlu de creanță, acesta stând la baza emiterii actului administrativ fiscal, fapt pentru care nu poate fi contestat decât împreună cu acesta.

5.5. Competența de soluționare este dată de natura actului administrativ fiscal atacat, calitatea contestatorului, a organului fiscal emitent al actului atacat sau de cuantumul total al sumelor contestate, reprezentând impozite, taxe, contribuții, datorie vamală stabilite de plată de către organul fiscal, accesorii ale acestora, precum și al diminuării pierderii fiscale.

5.6. În cazul soluționării contestației formulate împotriva unei decizii de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală emisă ca urmare a inspecției fiscale efectuate pentru soluționarea unui decont cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, competența de soluționare este dată de suma stabilită ca TVA suplimentară de plată.

5.7. În situația în care, în urma unei inspecții fiscale efectuate la un contribuabil, organul de inspecție fiscală

emite atât decizie de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, cât și dispoziție de măsuri privind diminuarea pierderii fiscale, cele două acte administrative fiscale sunt acte distincte, competența de soluționare fiind cea care rezultă din suma contestată aferentă fiecărui act administrativ fiscal luat individual. În situația dispoziției de măsuri privind diminuarea pierderii fiscale, competența de soluționare este dată de suma cu care se diminuează pierderea.

5.8. Atunci când, ca urmare a constatării pierderii înlesnirilor la plată, contestatorului i se stabilesc, pe cale de consecință, debite și accesorii, competența de soluționare a contestației aparține organelor prevăzute la art. 209 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, în funcție de cuantumul sumei contestate.

5.9. În cazul contestațiilor formulate de contribuabilii nerezidenți, pentru care nu a fost stabilită competența de administrare conform art. 36 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, competența de soluționare a contestației revine organelor specializate constituite la nivelul direcțiilor generale regionale în a căror rază teritorială se face constatarea actului sau a faptului supus dispozițiilor legale fiscale.

6. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 210 din Codul de procedură fiscală – Decizia de soluționare

6.1. În soluționarea contestației, organele de soluționare competente ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală se pronunță prin decizie.

6.2. Decizia emisă în soluționarea contestației este definitivă în sistemul căilor administrative de atac, în sensul că asupra ei organul de soluționare competent nu mai poate reveni, cu excepția situațiilor privind îndreptarea erorilor materiale, potrivit legii, și este obligatorie pentru

organele fiscale emitente ale actelor administrative fiscale contestate.

7. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 211 din Codul de procedură fiscală – Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației

7.1. Decizia se semnează de către directorul general al Direcției generale de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, de conducătorii direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice sau de înlocuitorii acestora, după caz.

7.2. În cazul contestațiilor soluționate potrivit art. 209 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, decizia se semnează de conducătorul organului fiscal din care face parte organul fiscal competent în soluționarea acestor contestații.

7.3. În situația în care înlocuitorii conducătorilor direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice sunt persoanele care au semnat actul administrativ contestat, va fi desemnată o altă persoană din cadrul direcției generale regionale respective care să semneze decizia de soluționare, prin act administrativ al persoanei care are competență de numire în funcție publică.

7.4. Decizia privind soluționarea contestației se întocmește și se comunică astfel:

a) câte un exemplar se comunică contestatorului/administratorului special/administratorului judiciar sau lichidatorului, persoanelor introduse în procedura de soluționare a contestației, după caz, și organului care a întocmit actul atacat;

b) un exemplar rămâne la dosarul contestației;

c) un exemplar se păstrează la dosarul deciziilor.

7.5. În cazul în care, de la data formulării contestației și

până la data soluționării contestației, competența de administrare a contestatarului s-a schimbat, organul fiscal care a emis actul atacat are obligația transmiterii exemplarului original al deciziei de soluționare a contestației noului organ fiscal în administrarea căruia se află contribuabilul, în vederea punerii în executare a acesteia.

7.6. În situația în care decizia de soluționare a contestației privește creanțe fiscale, organul emitent al actului fiscal atacat va înainta o copie a deciziei la compartimentul/serviciul/biroul cu atribuții de evidență analitică pe plătitori.

7.7. Organele care soluționează contestațiile vor ține evidența acestora într-un registru, din care să rezulte identitatea contestatorului, obiectul cauzei, modul de soluționare și de comunicare a soluției și calea de atac.

8. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 212 din Codul de procedură fiscală – Introducerea altor persoane în procedura de soluționare

8.1. În procedura de soluționare a contestațiilor intervenția altor persoane poate fi voluntară sau forțată.

8.2. Intervenția voluntară este forma de participare, la cerere, în soluționarea contestațiilor, a terților ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei.

8.2.1. Intervenția voluntară se face la cererea unei terțe persoane care urmărește realizarea unui interes propriu.

8.2.2. Intervenția se poate depune la organul competent de soluționare până la emiterea deciziei de soluționare a contestației.

8.2.3. Organul de soluționare competent se va pronunța asupra

admisibilității cererii, urmând a fi înștiințat intervenientul printr-o adresă.

8.2.4. Atunci când intervenția urmărește realizarea sau conservarea unor interese de natură juridică fiscală proprii, aceasta are caracter principal.

8.2.5. Atunci când intervenția este făcută pentru apărarea dreptului uneia dintre părți, aceasta are caracter accesoriu.

8.2.6. Atât în cazul intervenției cu caracter principal, cât și în cazul intervenției cu caracter accesoriu, cererea de intervenție trebuie să îndeplinească cerințele prevăzute pentru forma și conținutul contestației, iar asupra cererii de intervenție principală organele competente de soluționare se vor pronunța prin decizie.

8.3. Intervenția forțată este forma de participare a terților în soluționarea contestațiilor, care sunt introduși de către organele de soluționare din oficiu sau la cererea contestatorului. În cazul în care cererea de intervenție forțată este formulată de contestator, aceasta va fi motivată în fapt și în drept.

8.3.1. Organul de soluționare competent se va pronunța asupra admisibilității cererii, urmând a fi înștiințat contestatorul printr-o adresă.

8.3.2. Introducerea din oficiu a intervenienților se realizează printr-o adresă a organului de soluționare care instrumentează cauza.

8.3.3. Intervenția forțată la solicitarea contestatorului se poate depune la organul competent de soluționare până la emiterea deciziei de soluționare a contestației.

9. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 213 din Codul de procedură fiscală – Soluționarea contestației

9.1. Pentru lămurirea cauzelor, organul de soluționare

competent poate solicita puncte de vedere direcțiilor de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale de Administrare Fiscală sau altor instituții competente să se pronunțe în cauzele respective.

9.2. În situația în care pentru aceeași cauză există puncte de vedere contradictorii sau contrare punctului de vedere exprimat de organul de soluționare competent, cauza respectivă poate fi supusă dezbaterii Comisiei fiscale centrale din Ministerul Finanțelor Publice, potrivit legii.

9.3. Organul de soluționare competent va verifica existența excepțiilor de procedură și, mai apoi, a celor de fond, înainte de a proceda la soluționarea pe fond a contestației.

9.4. În soluționarea contestațiilor, excepțiile de procedură și de fond pot fi următoarele: excepția de nerespectare a termenului de depunere a contestației, excepția de necompetență a organului care a încheiat actul contestat, excepția lipsei semnăturii sau a ștampilei de pe contestație, excepția lipsei de interes, excepția lipsei de calitate procesuală, excepția reverificării aceleiași perioade și aceluiași tip de obligație bugetară, prescripția, puterea de lucru judecat etc.

9.5. În situațiile în care organele competente au de soluționat două sau mai multe contestații, formulate de aceeași persoană fizică sau juridică împotriva unor titluri de creanță fiscală, sau alte acte administrative fiscale încheiate de aceleași organe fiscale sau alte organe fiscale vizând aceeași categorie de obligații fiscale sau tipuri diferite, dar care sub aspectul quantumului se influențează reciproc, se va proceda la conexarea dosarelor, dacă prin aceasta se asigură o mai bună administrare și valorificare a probelor în rezolvarea cauzei.

9.6. Prin conexarea dosarelor nu se poate stabili o altă competență de soluționare decât cea care rezultă din

contestarea fiecărui act administrativ fiscal luat individual.

9.7. În cazul în care contestatorul își restrânge sau își majorează pretențiile, organul de soluționare investit inițial va soluționa contestația formulată pe calea administrativă de atac.

9.8. Cererile precizatoare pot fi depuse la organul de soluționare competent al contestației până la emiterea deciziei de soluționare.

9.9. În cazul în care contestațiile sunt astfel formulate încât au și alt caracter pe lângă cel de cale administrativă de atac, pentru aceste aspecte cererea se va înainta organelor competente de către organul investit cu soluționarea căii administrative de atac, după soluționarea acesteia, acest fapt urmând a fi prevăzut și în dispozitivul deciziei de soluționare.

9.10. La solicitarea organului de soluționare a contestației, pentru lămurirea aspectelor care fac obiectul contestației, organele competente vor efectua cercetare la fața locului, întocmind în acest sens proces-verbal de cercetare la fața locului, care va fi atașat la dosarul contestației aflat în curs de soluționare.

9.11. Dispozițiile art. 40 din Codul de procedură fiscală privind abținerea și recuzarea se aplică în mod corespunzător.

10. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 214 din Codul de procedură fiscală – Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

10.1. Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 213 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către

organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluția dată de organele de cercetare și urmărire penală trebuie însoțită de rezoluția motivată, atunci când suspendarea a fost pronunțată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de soluționare aparține împuternicitului contestatorului, altul decât cel care a formulat contestația, acesta trebuie să facă dovada calității de împuternicit, conform pct. 2.2–2.4.

10.2. În situația în care solicitarea de reluare a procedurii aparține contestatorului, organele de soluționare vor cere organului fiscal abilitat, printr-o adresă, comunicarea faptului că motivul de încetare a suspendării soluționării contestației a rămas definitiv.

10.3. La reluarea procedurii administrative, organul de soluționare competent poate solicita organului fiscal care a sesizat organele de urmărire și cercetare penală punctul de vedere privind soluționarea contestației în raport cu soluția organelor penale/hotărârea instanței de judecată.

10.4. La soluționarea contestațiilor, organele de soluționare se vor pronunța și în raport cu motivarea rezoluțiilor de scoatere de sub urmărire penală, neîncepere sau încetare a urmăririi penale, expertizelor efectuate în cauză, precum și în raport cu considerentele cuprinse în hotărârile pronunțate de instanța de judecată, în măsura în care au implicații asupra aspectelor fiscale.

10.5. Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă trebuie motivată de legătura de cauzalitate dintre obligațiile fiscale și stabilirea de către organele de urmărire penală a faptului că există indiciile săvârșirii unei infracțiuni.

10.6. Organul de soluționare competent poate suspenda procedura de soluționare a contestației, la cererea contestatorului, dacă acesta prezintă motive întemeiate, cu

excepția situației în care motivul suspendării îl reprezintă cererea înaintată instanței judecătorești competente prin care s-a solicitat suspendarea executării actului administrativ fiscal contestat. Amânarea datei de soluționare a contestației se poate solicita o singură dată. La aprobarea suspendării, organul de soluționare competent va stabili și termenul până la care se suspendă procedura. Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent, indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.

10.7. Dacă reluarea procedurii administrative de soluționare a contestației este solicitată de contestatar, acesta are obligația să formuleze în solicitare și mențiuni cu privire la starea juridică la data reluării procedurii.

10.8. În situația în care, la data reluării procedurii administrative, contestatara se află în procedură de insolvență/ reorganizare/faliment/lichidare, organul de soluționare competent va solicita administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să precizeze dacă menține contestația formulată de societate, direct sau prin împuternicit.

11. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 216 din Codul de procedură fiscală – Soluții asupra contestației

11.1. Contestația poate fi respinsă ca:

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse prin actul administrativ fiscal atacat;

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației;

c) fiind fără obiect, în situația în care sumele și măsurile

contestate nu au fost stabilite prin actul administrativ fiscal atacat;

d) inadmisibilă, în situația contestării deciziilor de impunere emise în temeiul deciziei referitoare la baza de impunere, având în vedere prevederile art. 205 alin. (6) din Codul de procedură fiscală, precum și în situația contestării de sine stătătoare a Raportului de inspecție fiscală sau a Procesului-verbal emise de organele fiscale sau vamale. Această soluție o pronunță organul fiscal emitent al actului atacat.

11.2. Soluțiile nu sunt prevăzute limitativ.

11.3. Prin decizie, se poate lua act de renunțarea la contestație, în situația în care contestatorul solicită retragerea acesteia.

11.4. Prin decizie, se poate anula parțial/total actul administrativ fiscal. Anularea parțială/totală se dispune în situația în care pentru aceleași obligații fiscale există două sau mai multe titluri de creanță sau dacă organele de inspecție fiscală, ca urmare a desființării, au depășit limitele investiției.

11.5. În situația în care se pronunță o soluție de desființare totală sau parțială a actului atacat, în considerentele deciziei se vor prezenta numai motivele care au condus la desființare.

11.6. Decizia de desființare va fi pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării, iar verificarea va viza strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a emis decizia, inclusiv pentru calculul accesoriilor aferente.

11.7. Prin noul act administrativ fiscal, întocmit conform considerentelor deciziei de soluționare, nu se pot stabili în sarcina contestatorului obligații fiscale mai mari decât cele

din actul desființat, acesta putând fi contestat potrivit legii. În mod corespunzător nu poate fi diminuată pierderea fiscală cu o sumă mai mare decât cea înscrisă în actul desființat.

12. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 217 din Codul de procedură fiscală – Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

12.1. Contestația poate fi respinsă ca:

- a) nedepusă în termen, în situația în care aceasta a fost depusă peste termenul prevăzut de lege;
- b) fiind depusă de o persoană lipsită de calitatea de a contesta, în situația în care aceasta este formulată de o persoană fizică sau juridică lipsită de calitate procesuală;
- c) fiind depusă de o persoană lipsită de capacitate de exercițiu, potrivit legii;
- d) lipsită de interes, în situația în care contestatorul nu demonstrează că a fost lezat în dreptul sau în interesul său legitim;

12.2. Aceste soluții nu sunt prevăzute limitativ.

13. Instrucțiuni pentru aplicarea art. 218 din Codul de procedură fiscală – Comunicarea deciziei și calea de atac

13.1. Decizia de soluționare a contestației se comunică prin modalitățile de comunicare a actului administrativ fiscal prevăzute de art. 44 din Codul de procedură fiscală.

14. Dispoziții tranzitorii privind soluționarea contestațiilor

14.1. Contestațiile formulate de contribuabilii care sunt încadrați în categoria marilor contribuabili și care ulterior depunerii contestației nu mai îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru marii contribuabili vor fi soluționate de

organul de soluționare competent la data depunerii contestației.

14.2. Contestațiile formulate de contribuabilii mici și mijlocii și care ulterior depunerii contestației îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru marii contribuabili vor fi soluționate de organul de soluționare competent la data depunerii contestației.

14.3. Contestațiile formulate de un contribuabil care ulterior depunerii contestației își schimbă domiciliul fiscal în condițiile legii vor fi soluționate de organul de soluționare competent la data depunerii contestației.

14.4. În situațiile în care procedura administrativă de soluționare a contestației a fost suspendată până la soluționarea laturii penale, iar instanța judecătorească se pronunță definitiv, competența de soluționare aparține organului de soluționare competent la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată.

14.5. În situațiile în care instanța de judecată obligă definitiv la soluționarea pe fond a cauzei, competența de soluționare aparține organului de soluționare competent la data rămânerii definitive a respectivei hotărâri a instanței de judecată.

14.6. *Prin hotărâre definitivă*, în sensul prezentelor instrucțiuni, se va înțelege hotărârea pronunțată de instanța de judecată până la epuizarea căilor ordinare și extraordinare de atac, în condițiile legii.

15. Instrucțiuni privind îndreptarea erorilor materiale din deciziile privind soluționarea contestațiilor

15.1. Procedura de efectuare a corecției erorilor materiale din deciziile de soluționare a contestațiilor cuprinde activitățile ce trebuie efectuate pentru corectarea erorilor materiale.

15.2. Îndreptarea erorilor materiale se va realiza cu respectarea prevederilor art. 48 din Codul de procedură fiscală.

15.3. Prin erori materiale se înțelege orice greșeli de redactare, omisiuni sau mențiuni greșite din actele administrative fiscale, cu excepția acelor care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

15.4. Erorile materiale din deciziile de soluționare a contestațiilor pot fi îndreptate de către organul de soluționare a contestațiilor competent, la inițiativa acestuia, a organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, a contestatorului sau a oricărei persoane direct interesate.

15.5. Prevederile pct. 15.4 nu se aplică deciziilor de soluționare a contestațiilor pentru care s-au exercitat căile de atac prevăzute de lege, iar soluția este definitivă.

15.6. În situația solicitării de îndreptare a unei erori materiale din decizia de soluționare a contestației de către organul fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, contestator sau altă persoană direct interesată, organul de soluționare a contestației poate solicita și alte documente necesare justificării erorilor.

15.7. Decizia de rectificare a actului care conține erori va avea același număr de înregistrare, la care se adaugă particular „bis” și va purta data emiterii efective.

15.8. Decizia de soluționare a contestației care corectează erori materiale va fi comunicată atât organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat, cât și contestatorului sau altor persoane direct interesate. Întocmirea deciziei de soluționare a contestației care corectează erori materiale se face conform pct. 7.4.

16. Instrucțiuni privind publicarea pe site a deciziilor de soluționare a contestațiilor

16.1. În cadrul Direcției generale de soluționare a contestațiilor, birourilor/serviciilor de soluționare contestații din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice, toate deciziile emise în soluționarea contestațiilor și soluțiile instanțelor judecătorești, după caz, după depersonalizarea lor, se transpun într-un format lizibil pentru a fi postate pe site-ul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

16.2. Depersonalizarea deciziilor emise în soluționarea contestațiilor se face prin eliminarea oricăror elemente care ar conduce la identificarea persoanelor fizice sau juridice implicate ori a funcționarilor publici care au participat la redactarea și semnarea deciziei, precum și a denumirii direcțiilor de specialitate, în situația în care acestea au fost invocate în cuprinsul deciziei.

În același fel se va proceda și în cazul soluțiilor pronunțate de instanțele judecătorești.